

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

בְּחֻקוֹתַי – בְּמִדְבָּר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ י"ח - חֻלְק כ"ג

קוֹנְטֵרְס 533

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֹּהָר בְּדֻקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אומרים זו שחיטה כשרה היא. ולא כך תנינו: "הכל שוחטין ובכל שוחטין ולעולם שוחטין חוץ ממגל קציר והמגרה והשנים מפני שהן חונקין?" אמר רבי אבין בר כהנא: אמר הקדוש ברוך הוא "תורה חדשה מאתי תצא, חדוש תורה מאתי תצא".

אמר רבי ברכיה בשם רבי יצחק אריסטון: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעודה לעבדיו הצדיקים לעתיד לבוא, וכל מי שלא אכל נבלות בעולם הזה זוכה לראותו לעולם הבא הדין הוא דכתיב "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה ואכל לא תאכלהו" (ויקרא ז) בשביל שתאכלו ממנו לעתיד לבא, לפיכך משה מזהיר לישראל ואומר להם "זאת החיה אשר תאכלו".

ז) לא נצטוו ישראל בשחיטה אלא כדי לצרפן – לעתיד לבוא עושה סעודה לצדיקים מן הבהמה ולויתן ואין שם שחיטה

מדרש תנחומא שמיני (פרק ז ז): וידבר ה' אל משה לאמר זאת החיה אשר תאכלו: ולמדנו רבינו כמה בהמות טהורות יש בעולם, כך שנו רבותינו עשר בהמות הן: איל וצבי ויחמור אקו ודישון ותאו וזמר ושור, שה כשבים ושה עזים, יותר מאלה אין בעולם אמר הקדוש ברוך הוא לישראל **הזהרו עצמכם שלא לשקץ את עצמכם בבהמה טמאה ובשרץ טמא** כך אמר דוד "האל תמים דרכו אמרת ה' צרופה" (תהלים יח) בשביל לצרף בריותיו, אמר ליה רבי מה אכפת להקדוש ברוך הוא שיאכלו ישראל בלא שחיטה, שיהא ישראל נותר ואוכל ושוחט מן הצנאר מן הירף, תדע **שלא נצטוו השחיטה הזו אלא כדי לצרף את ישראל** כי לעתיד לבוא עושה סעודה לצדיקים מן הבהמה ולויתן, ואין שם שחיטה, תדע לך לויתן בריה משנה היא והמלאכים גורו ממנו שנאמר (איוב מא) משתו גורו אלים והם זורקין עליו כמה רמחים של ברזל, כתבו הוא חושבן שנאמר (שם) "יחשב לתבו ברזל וכן בהמות שדי קשה שהוא רובץ על אלף הרים שנאמר (תהלים נ) בהמות בהרי אלף והיכן הן נשחטין, אלא זה לזה מזדוגין שניהם, שנאמר (איוב מא) "אחד באחד וגשו" בהמות יגש בלויתן והוכחו בקרניו ובוקע, ולויתן הפך

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

יהיה מיתתו, שמכה אותו בזנבו והורגו, והצדיקים הולכין ונוטלין מנות מנות, מכאן שאין שחיטה אלא בשביל לבדק ולצרף את ישראל.

ח) המלחמה שתהיה לעתיד לבוא – בסוף המלחמה פאשר שתייהן נהרגות, הקדוש ברוך הוא לוקח מבשרן ומעורן ומשתמש בו לטובת הצדיקים

בילקוט שמעוני איוב (רמז תתקכו): אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות סעדה לצדיקים מבשר לוינתן שנאמר "יכרו עליו חברים"... והשאר חולקין ועושין אותו סחורה בשוקי ירושלים... אמר רבה בר בר חנה: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות ספה לצדיקים לעתיד לבא... והקדוש ברוך הוא אומר למלאכי השרת רדו ועשו עמו מלחמה, מיד יורדים ועושים עמו מלחמה ולוינתן תולה פניו ומלאכי השרת רואים אותו ומתבהלים מיראתו ובורחים... מה הקדוש ברוך הוא עושה מביא בהמות ולוינתן והם עושים מלחמה זה עם זה... מיד בהמות ולוינתן מתדבקים זה עם זה שנאמר "איש באחיהו ידבקו" ומשהם מדבקים זה בזה אינם (מתנפשו) [מתפרשין] זה מזה שנאמר יתלכדו ולא יתפרדו, מה הקדוש ברוך הוא עושה רומז לוינתן והוא מכה את בהמות בסנפיריו ושוחטו ורומז לבהמות והוא מכה את לוינתן בזנבו וממיתו, מיד מה הקדוש ברוך הוא עושה נוטל עורו של לוינתן ועושה ספה לצדיקים, דכתיב "התמלא בשכות עורו ובצלצל דגים ראשו".

ט) לוינתן הוא הסועד את הצדיקים ומחברם חבור גמור חבור הנפש עם הגוף

כתב הרב רבי דוד בן רבי יהודה החסיד זצ"ל בספר "לבנת הספיר" וזה לשונו: לוינתן הוא הסועד את הצדיקים ומחברם חבור גמור חבור הנפש עם הגוף, כדנתא דבי אליהו: צדיקים שעתידים לחיות אינם חוזרים לעפרו, וזהו יכרו עליו חברים יחצוהו בין כנענים, קורא לצדיקים חברים על שם החבור הגמור שמחבר בשר לוינתן נשמתו לגופו... והם דברים נכוחים וטובים שלא

לְשֵׁם לְעוֹלָמִים. כִּינֵן שֶׁהִיא שָׁם, דּוֹמָה בְּעֵינָיו כְּמוֹ שׁוֹק שֶׁל רוֹכְלִים, שֶׁכָּל הַרְיחוֹת שֶׁל עוֹלָמוֹת טוֹבִים נִמְצָאִים שָׁם.

אֵךְ כְּאֵן, וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם, שֶׁהוּא שׁוֹק שֶׁל בּוֹרְסָקִים, לֹא מְאֹסְתִים וְלֹא גְעֻלְתִּים, וְלָמָּה? לְכַלְתָּם. בְּשִׁבִיל כְּלַתָּם, שְׁאֵנִי אוֹהֵב אוֹתָהּ, שֶׁהִיא אֶהְיֶה נִפְשִׁי שֶׁשׁוֹרָה שָׁם, וְדוֹמָה עָלַי כְּמוֹ כָּל הַרְיחוֹת הַטוֹבִים שֶׁל הָעוֹלָם מְשוּם אוֹתָהּ הַכֶּלֶה שֶׁבְתוֹכָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵלֶּי לֹא כְּאֵנוּ לְכָאן אֲלֵא לְשִׁמְעָא אֵת זֶה - דִּי לִי.

פְּתַח וְאָמַר, (מלאכי א) בֵּן יִכְבֵּד אָב וְעֶבֶד אֲדֹנָיו. בֵּן יִכְבֵּד אָב, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (שמות כ) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, וּפְרִשׁוּהָ, בְּמַכָּל וּבְמִשְׁתָּהּ וּבְכָל זֶה בְּחַיֵּי שֶׁהַתְּחִיב בּוֹ. אַחַר שְׁמַת, אִם תֹּאמַר הָרִי הוּא פְּטוּר מִמְּנֵו - לֹא כֵן. שְׂאֵף עַל גֵּב שְׁמַת, הַתְּחִיב בְּכּוֹדוֹ יוֹתֵר, שֶׁכְּתוּב כְּבֹד אֶת אָבִיךָ. שְׂאֵם אוֹתוֹ הֵבֵן הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ עֲקֻשָׁת, וְדָאִי שֶׁהוּא מְבֹזֵה אֶת אָבִיו, וְדָאִי שֶׁעוֹשֶׂה לוֹ קֶלֶז.

וְאִם אוֹתוֹ הֵבֵן הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל וּמִתְקַן אֶת מַעֲשָׂיו, וְדָאִי שֶׁזָּה מְכַבֵּד אֶת אָבִיו, מְכַבֵּד אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם אֲצֵל בְּנֵי אָדָם, מְכַבֵּד אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו וּמוֹשִׁיב אוֹתוֹ בְּכֶסֶף כְּבוֹדוֹ. וְדָאִי בֵּן יִכְבֵּד אָב.

כְּמוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁמְכַבֵּד אֶת אָבִיו בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, עֲכָשׁוּ מִתְרַבֵּה כְבוֹדוֹ שֶׁל רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת - בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּבְאוֹתוֹ הָעוֹלָם יוֹתֵר אֲשֶׁר בְּחַיֵּיו. שְׂזָכָה לְבָנִים קְדוֹשִׁים וְלִגְזָעִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁר הַצְּדִיקִים שְׂזוֹכִים לְבָנִים קְדוֹשִׁים, לִגְזָעִים קְדוֹשִׁים.

דְּבוֹרְסָקִי, אִי לֹא הוֹוֹת הִיא תַּמָּן, לֹא עֵייל בַּהּ לְעֵלְמִין. כִּינֵן דִּהִיא תַּמָּן, דְּמִי בְּעֵינָיו כְּשׁוֹקָא דְרוֹכְלֵי, דְּכָל רִיחִין דְּעֵלְמִין טְבִין אֲשֶׁתְּכַחוּ תַּמָּן.

אוֹף הֵכָא, וְאַף גַּם זֹאת בְּהִיוֹתָם בְּאֶרֶץ אוֹיְבֵיהֶם, דְּאִיהוּ שׁוֹקָא דְבוֹרְסָקִי, לֹא מְאֹסְתִים וְלֹא גְעֻלְתִּים. וְאִמְאִי. לְכַלְתָּם. בְּגִין כְּלַתָּם, דְּאִנְא רְחִימָנָא לָהּ, דְּאִיהִי רְחִימָתָא דְנִפְשָׁאִי, דְּשִׁרְיָא תַּמָּן, וְדְמִי עָלֵי כְּכָל רִיחִין טְבָאן דְּעֵלְמָא, בְּגִין הֵהִיא כְּלָה דְבַגְוִיָּהּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵלֶּי לֹא אֲתִינָא הֵכָא, אֲלֵא לְמִשְׁמַע מְלָה דָא דִּי.

פְּתַח וְאָמַר, (מלאכי א) בֵּן יִכְבֵּד אָב וְעֶבֶד אֲדֹנָיו. בֵּן יִכְבֵּד אָב, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שמות כ) כְּבֹד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, וְאוֹקְמוּהָ, בְּמִיכָלָא וּמִשְׁתֵּינָא וּבְכָלָא. הֵאִי בְּחַיֵּי דְאֲתְּחִיב בֵּיהּ. בְּתַר דְּמִית, אִי תִימָא הָא פְּטוּר מִנֵּיהּ הוּא, לָאוּ הֵכִי. דְּאַף עַל גַּב דְּמִית, אֲתְּחִיב בִּיקְרִיָּה וְתִיר, דְּכְתִיב כְּבֹד אֶת אָבִיךָ. דְּאִי הֵהוּא בְּרָא אֲזִיל בְּאַרְחַ תְּקֵלָא, וְדָאִי מְבֹזֵה לְאָבוּי הוּא, וְדָאִי עֶבֶד לִיהּ קֶלְנָא.

וְאִי הֵהוּא בְּרָא אֲזִיל בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, וְתִקִּין עוֹבְדוֹי, וְדָאִי דָא אוֹקִיר לְאָבוּי, אוֹקִיר לִיהּ בְּהֵאִי עֵלְמָא גְבִי בְּנֵי נֶשְׂא, אוֹקִיר לִיהּ בְּהֵהוּא עֵלְמָא, גְבִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חַיִּים עֲלֵיהּ, וְאוֹתִיב לִיהּ בְּכוֹרְסִיָּא דִּיקְרִיָּה. וְדָאִי בֵּן יִכְבֵּד אָב.

כְּגוֹן רַבִּי אֶלְעָזָר, דְּאִיהוּ אוֹקִיר לִיהּ לְאָבוּי בְּהֵאִי עֵלְמָא, וּבְהֵהוּא עֵלְמָא הַשְׁתָּא אֲסַגִּי שְׁבַחָא דְרַבִּי שִׁמְעוֹן בְּתַרִּין עֵלְמִין, בְּהֵאִי עֵלְמָא, וּבְהֵהוּא עֵלְמָא יְתִיר מְחִייוֹ. דְּזָכָה לְבָנִין קְדִישִׁין, וְלִגְזָעִין קְדִישִׁין. זְכָאִין אֵינוֹן צְדִיקִיָּא, דְּזְכָאִין לְבָנִין קְדִישִׁין, לִגְזָעִין קְדִישִׁין. עֲלֵיהּ אֲתִקְרִי, (ישעיה סא) כָּל רְאִיָּהֶם

יכירום פי הם זרע ברך יי' אמן. ברך יי' לעולם אמן ואמן. ימלוך יי' לעולם אמן ואמן.

עליהם נקרא, פל ראייהם יכירום פי הם זרע ברך ה'. אמן. ברך ה' לעולם אמן ואמן. ימלך ה' לעולם אמן ואמן.

הדרן לסיום ספר ויקרא מספר הזוהר

הדרן עלך ספר ויקרא מספר הזוהר. והדרך עלן. דעתן עלך ספר ויקרא מספר הזוהר. ודעתך עלן. לא נתנשי מנך ספר ויקרא מספר הזוהר. ולא תתנשי מנן. לא בעלמא הדין ולא בעלמא דאתי: (ג"ה) הערב נא יי' אלהינו את דברי תורתך בפינו ובפיפיות עמך בית ישראל. ונתיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו, וצאצאי עמך בית ישראל. בלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. מאויבי תחכמינו מצותך, כי לעולם היא לי. יהי לבי תמים בחקך למען לא אבוש. לעולם לא אשכח פקודיך כי קם חיייתי. ברך אתה יי' למדני חקך. אמן אמן אמן סלה ועד. מודים אנחנו לפניך יי' אלהינו ואלהי אבותינו, ששמת חלקנו מיושבי בית המדרש ולא שמת חלקנו מיושבי קרנות. שאנו משכימים והם משכימים. אנו משכימים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אנו עמלים והם עמלים. אנו מקבלים שכר, והם עמלים ואינם מקבלים שכר. אנו רצים והם רצים, הם רצים לבאר שחת, ואנו רצים לחיי העולם הבא, שנאמר ואתה אלהים תורידם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו ימיהם, ואני אבטח בך.

יהי רצון מלפניך יי' אלהינו ואלהי אבותינו, בשם שעזרתני לסים ספר ויקרא. כד תעזרני להתחיל ספרים אחרים ולסיימם. ללמד וללמד מתוך הרחבה. לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה. וזכות כל התנאים (והנביאים) ותלמידי חכמים הנזכרים בספר תקוני הזוהר, ועמד לי ולרעי ולרעי ורעי, שלא תמוש התורה הקדושה מפי ומפי רעי ורעי מעתה ועד עולם. ויקים כגו מקרא שכתוב, בהתחלקך תנחה אתך בשכבך תשמר עלך, ותקיצות היא תשיחך. כי כי ירבו ימך ויוסיפו לך שנות חיים. אךך ימים בימינה, עושר וקבוד בשמאלה. יי' עז לעמו יתן יי' יברך את עמו בשלום.

יתגדל ויתקדש שמה רבא. (א"ה) בעלמא דהוא עתיד לאתחדתא. ולאחנאה מתניא. ולאפקא יתהון לחיי עלמא, ולמבני קרתא דירושלם. ולשכללא הכליה בגוה. ולמעקר פולחנא נוכראה מארעה. ולאחנא פולחנא דשמיא לאתריה. וימליך קודשא בריך הוא במלכותיה ויקריה. ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה. (א"ה) בחיובו וביומיו ובחיי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב. ואמרו אמן: (א"ה) יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתתדר ויתעלה ויתחלל שמה דקדשא בריך הוא. (א"ה) לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא. ואמרו אמן: (א"ה) לעילא מן כל ברכתא. שירתא. תשבחתא ונחמתא. דאמירן בעלמא ואמרו אמן. על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון. דעסקין באוריתא קדשתא. די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר. יהא לנא ולכון ולהון חנא וחסדא ורחמי. מן קדם מארי שמיא וארעא ואמרו אמן. (א"ה) יהא שלמא רבא מן שמיא. חיים ושבע וישועה ונחמה ושיזבא ורפואה ונאלה וסליחה וכפרה ורוח והצללה. לנו ולכל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ה) עושה שלום בברוכיו. הוא ברחמינו ועשה שלום עלינו. ועל כל עמו ישראל ואמרו אמן. (א"ה)

פְּרַשְׁתָּ בַמִּדְבָּר

(דף קי"ז ע"א)

וַיְדַבֵּר יי אֵל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי בְּאֵהָל מוֹעֵד
וַגּוֹ', (במדבר א) רַבִּי אֲבָא פִתַּח, (בראשית א)
וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וַגּוֹ', הָאִי
קָרָא אֲתָמֵר. תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְבָרָא קְדָשָׁא
בְּרִיף הוּא לְאָדָם עֶבֶד לִיהַ בְּדִיוקְנָא דְעֵלְאִי
וְתַתְּאִי, וְהוּא פְּלִיל מִפְּלָא, וְהוּא נְהוּרִיה נְהוּרִי,
מִסִּיפֵי עֵלְמָא עַד סִיפֵי עֵלְמָא. וְהוּוּ דְחֲלִין
קָמִיה פְּלָא.

וַאֲפֹּה עַל גַּב דְּהָא אוּקְמוּהָ, אִית לְאִסְתַּכְּלָא בִּיהַ
בְּהַאִי קָרָא, וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, פִּינּוֹן דְּאָמֵר
בְּצַלְמוֹ, מָאִי בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. אֵלָא
וַדְּאִי תְרִין דְּרַגִּין דְּכִלְיָן דְּכַר וַנוּקְבָא, חַד
לְדְּכַר, וְחַד לְנוּקְבָא.

וּבְגִין כַּף דּוּ פְּרָצוּפִין הוּוּ וַדְּאִי, וְסִיפָא דְקָרָא
אוֹכַח, דְּכַתִּיב זָכַר וַנִּקְבָּה בָּרָא אוֹתָם.
וְכִלְיַל הָוָה מִכָּל סְטָרִין (ג"א מִתְרִין סְטָרִין) וַאֲפֹה עַל
גַּב דְּנוּקְבָא אַחֲדִית בְּסְטָרֵי. הָא הִיא נְמִי
כְּלִילָא מִתְרִין סְטָרִין, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכֵלָא.

וְהוּוּ מִסְתַּפַּל בְּחֻכְמָתָא, לְעֵילָא וְתַתָּא. פִּינּוֹן
דְּסַרַח, אֲתַמְעֵטוּ פְּרָצוּפִין, וְחֻכְמָתָא
אִסְתַּלְּקַת מִגְּזִיָּה, וְלָא הָוָה מִסְתַּכְּלָא אֵלָא בְּמִלֵּי
דְּגוּפִיָּה. לְבַתָּר אוֹלִיד בְּגִין מְעֵלְאִי וְתַתְּאִי, וְלָא
אֲתִישְׁבוּ דָא וַדָּא בְּעֵלְמָא, עַד דְּאוֹלִיד בַּר,
וּמְגִיָּה אֲשַׁתְּלִים (ס"א אֲשַׁתִּיל) עֵלְמָא, דְּאֶקְרִי שַׁת,
וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעַם כָּל דָּא, עֵלְמָא תַתְּאָה לָא אֲשַׁתְּלִים, וְלָא
הָוָה שְׁלִים, וְלָא אֲשַׁתְּכַח בְּקִיּוּמִיָּה, עַד
דְּאֲתָא אַבְרָהָם, וְאֲתַקְּיִים עֵלְמָא. אֲבָל לָא
אֲשַׁתְּלִים, עַד דְּאַבְרָהָם אֲשַׁתְּכַח בִּיהַ בְּעֵלְמָא
וְאַחֲדִי בִּיהַ בְּמִינָא, פְּמָאן דְּאַחֲדִי בְּמִינִיָּה,
לְמָאן דְּנִפְּלִל. אֲתָא יִצְחָק, וְאַחֲדִי בִּידֵיהַ דְּעֵלְמָא בְּשִׁמְאָלָא, וְאַתְקְיִים יִתִּיר.

וַיְדַבֵּר ה' אֵל מֹשֶׁה בַּמִּדְבָּר סִינַי
בְּאֵהָל מוֹעֵד וַגּוֹ'. רַבִּי אֲבָא פִתַּח,
(בראשית א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ וַגּוֹ'. הַפְּסוּק הַזֶּה נִתְּבָאָר.
בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעֲתָא שְׁבָרָא
הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת הָאָדָם,
עֲשֵׂה אוֹתוֹ בְּדַמּוֹת שֶׁל עֲלִיוֹנִים
וְתַחְתּוֹנִים, וְהִיָּה כְּלוּל מִהַכֵּל,
וְהִיָּה אוֹרוֹ מְאִיר מִסוּף הָעוֹלָם
וְעַד סוּפוֹ, וְהִיּוּ פוֹחֲדִים מִמֶּנּוּ
הַכֵּל.

וַאֲפֹּה עַל גַּב שְׁהַרִי פְּרִשׁוּהָ, יֵשׁ
לְהַסְתַּכֵּל בְּפִסּוּק הַזֶּה. וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצִלְמֵ
אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, פִּינּוֹן שְׁאָמֵר
בְּצַלְמוֹ, מַה זֶה בְּצִלְמֵ אֱלֹהִים בָּרָא
אוֹתוֹ? אֵלָא וַדְּאִי שְׁתֵּי דְרַגּוֹת
שְׁכֹלּוֹלוֹת זָכַר וַנִּקְבָּה, אַחַת לְזָכַר
וְאַחַת לְנוּקְבָה.

וְכֵן שְׁנֵי פְּרָצוּפִים הִיּוּ בְּוַדְּאִי,
וְסוּף הַפְּסוּק מוֹכִיחַ, שְׁכַתּוּב זָכַר
וַנִּקְבָּה בָּרָא אוֹתָם. וְכִלְיַל הִיָּה מִכָּל
הַצְּדִידִים (מִשְׁנֵי צְדִידִים). וַאֲפֹה עַל גַּב
שְׁהַנִּקְבָּה אַחֲוִיָּה בְּצַדוֹ, הָרִי הִיא
גַּם כְּלוּלָה מִשְׁנֵי צְדִידִים, לְהִיּוֹת
שְׁלֵם בְּכֵל.

וְהִיָּה מִסְתַּפַּל בְּחֻכְמָה לְמַעְלָה
וּלְמַטָּה. פִּינּוֹן שְׁסַרַח, הַתְּמַעֲטוּ
הַפְּרָצוּפִים, וְהַחֻכְמָה הַסְתַּלְּקָה
מִמֶּנּוּ, וְלָא הִיָּה מִסְתַּכְּלָא אֵלָא
בְּדְבָרֵי גּוּפּוֹ. אַחַר כַּף הוֹלִיד בְּנִים
מְעֵלְיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְלָא
הִתִּישְׁבוּ זֶה וְזֶה בְּעוֹלָם עַד
שְׁהוֹלִיד בְּן, וּמִמֶּנּוּ נִשְׁלַם (נִשְׁתַּל)
הָעוֹלָם, שְׁנִקְרָא שַׁת, וְכַף פְּרִשׁוּהָ.
וְעַם כָּל זֶה, הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן לָא
הִשְׁלַם וְלָא הִיָּה שְׁלֵם וְלָא נִמְצָא
בְּקִיּוּמוֹ, עַד שְׁבָא אַבְרָהָם וְעַמְד
הָעוֹלָם. אֲבָל לָא הִשְׁלַם עַד
שְׁאַבְרָהָם נִמְצָא בּוֹ בְּעוֹלָם, וְאַחַז
בּוֹ בְּמִינָן כְּמִי שְׁאוּחַז בְּמִינּוֹ אֶת
מִי שְׁנוּפֵל. בֵּא יִצְחָק וְאַחַז בִּידֵי

לְמָאן דְּנִפְּלִל. אֲתָא יִצְחָק, וְאַחֲדִי בִּידֵיהַ דְּעֵלְמָא בְּשִׁמְאָלָא, וְאַתְקְיִים יִתִּיר.

וַיִּכְרְנוּ יִכְרֹף יִכְרֹף אֶת בֵּית וְגו'.
ה' וַיִּכְרְנוּ יִכְרֹף - אֵלֶּה הַגְּבָרִים,
שֶׁהָיוּ עוֹלָמִים בַּחֲשׁבוֹן בַּמִּדְבָּר,
וְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְבָרֵךְ אוֹתָם
וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן.

בא ראה, מי שאומר שבת חברו,
של בניו, או של ממונו - צריך
לברכו ולהודות עליו בברכות.
מנין לנו? ממש, שכתוב (דברים
א) והינכם היום ככוכבי השמים
לרב. אחר כך מה כתוב? ה' אלהי
אבותכם יסף עליכם ככם אלה
פעמים וגו'. שתי ברכות היו:
אחת - ה' אלהי אבותכם, הרי
אחת. אחר כך - ויברך אתכם
פאשר דבר לכם. להודות עליהם,
ברכות על ברכות.

ואם הוא מונה את שבת חברו
ולא מודה עליו בברכות - הוא
נתפס בתחלה מלמעלה. ואם
הוא מברך אותו - הוא מתברך
מלמעלה. והברכה צריך לברך
אותה בעין טובה, ולא בעין רעה.
ובכל רוצה הקדוש-ברוך-הוא
אהבת הלב. ומה מי שמברך את
חברו, רוצה הקדוש-ברוך-הוא
שיברך אותו בעין טובה, בלב
טוב - מי שמברך את
הקדוש-ברוך-הוא על אחת כמה
וכמה שצריך עין טובה ולב טוב
ואהבת הלב. בגלל זה, (שם ו)
ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך
וגו'.

בא ראה, הרי פרשה, אין
הברכה שלמעלה שורה על דבר
שנמנה. ואם תאמר, ישראל איך
נמנו? אלא כפר לקח מהם, והרי
פרשה, והחשבון לא היה עד
שנאסף כל אותו הכפר ועלה
לחשבון. ובתחלה מברכים את
ישראל, אחר כך מונים אותו
כפר, אחר כך חזורים ומברכים
את ישראל. נמצא שישיראל
מתברכים בתחלה ובסוף, ולא עולה בהם מגפה.

אלין גוברין. דהו עאלין בחושפנא דמדפרא,
וקודשא ברין הוא מברך לון, ואוסף עלייהו
בכל זמנא.

הא חזי, האי מאן דאמר שבחא דחבריה,
דבנוי, או דממוניה, בעי לברכא ליה,
ולאודאה עליה ברקאן. מגלן. ממש. דכתיב,
(דברים א) והינכם היום ככוכבי השמים לרב, לבתר
מה כתיב, וי אלהי אבותכם יסף עליכם ככם
אלף פעמים וגו'. תרין ברקאן הוו, חד וי
אלהי אבותכם וגו'. הא חד. לבתר ויברך
אתכם פאשר דבר לכם. לאודאה עלייהו,
ברקאן על ברקאן.

ואי איהו מני שבחא דחבריה, ולא אודי עליה
ברקאן. הוא נתפס בקדמיתא מלעילא. ואי
איהו מברך ליה, הוא מתברך מלעילא.
ויברכתא בעי לברכא לה בעינא טבא, ולא
בעינא בישא. ובכלא בעי קדשא ברין הוא
רחימותא דלפא. ומה מאן דמברך לחבריה,
בעי קדשא ברין הוא דיברך ליה בעינא טבא,
בלפא טבא. מאן דמברך לקודשא ברין הוא,
על אחת כמה וכמה, דבעי עינא טבא, ולפא
טבא, ורחימותא דלפא. בגין כך (דברים ו) ואהבת
את וי אלהיך בכל לבבך וגו'.

הא חזי, הא אוקמוה לית ברכתא דלעילא
שריא, על מלה דאתמני. ואי תימא,
ישיראל איך אתמנון. אלא כופרא נטלי מנייהו,
והא אוקמוה, וחושפנא לא הוי עד דיתפניש
פל ההוא כופרא, וסליק לחושפנא,
ובקדמיתא מברכן להו לישיראל, ולבתר מנאן
ההוא כופרא, ולבתר מהדרין ומברכין לון
לישיראל. אשתכחו דישיראל מתברכין
בקדמיתא ובסופא, ולא סליק בהו מותנא.

מתברכים בתחלה ובסוף,

מוֹתֵנָא אַמַאי סְלִיק בְּמַנְיִנָא. אֵלֶּא בְּגִין
דְּבִרְכָתָא לֹא שְׂרִיא בְּמַנְיִנָא, פִּינּוּן
דְּאַסְתָּלַק בְּרִכְתָּא, סְטָרָא אַחְרָא שְׂאֲרֵי עֲלוּי,
וְיָכִיל לֹאֲתַזְקָא. בְּגִין דָּא בְּמַנְיִנָא נְטִלִין כּוּפְרָא
וּפְדִינָא, לְסַלְקָא עֲלֵיהּ מַנְיִיהוּ.

(ס"א מעליה מותנא) יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֵלִין נְשִׁין,
דְּלֹא סְלִקִין בְּמַנְיִנָא. יְבָרַךְ אֶת בֵּית אַהֲרֹן,
דְּאִינוּן מְבָרְכִין לְעַמָּא, בְּעִינָא טָבָא וּבִלְבָא
טָבָא, וּבְרַחֲמֵימוֹתָא דְּלָבָא. אֶת בֵּית אַהֲרֹן, הֲכִי
נְמִי נְשִׁין (דְּלִחוּן), דְּאַתְבָּרְכִין בְּבִרְכָתָא (ס"א דְּלִחוּן).

יְבָרַךְ יִרְאֵי יְיָ. אֵלִין אִינוּן לְיוֹאֵי, וְכִלְהוּ
מִתְבָּרְכִין, בְּגִין דְּדַחֲלִין לִיהּ לְקוּדְשָׁא
כְּרִיף הוּא. הֲקֻטְנִים עִם הַגְּדוֹלִים, אַף עַל גַּב
דְּלֹא עֲאֵלִין בְּמַנְיִנָא.

הָא חֲזִי לֹא אֲשַׁתְּכַח מַנְיִנָא כְּהוּ בִּישְׂרָאֵל
דְּאַתְבָּרְכִין בֵּיהּ, כְּהֵאִי מַנְיִנָא. דְּהֵאִי
מַנְיִנָא לֹאֲתַבְּרָא הוּהוּ, וְלֹאֲשַׁלְמָא שְׁלִימוֹתָא
דְּעֵלְמִין הוּהוּ, וּבְאַתְרֵי דְּבִרְכָתָאן נְפִיקִין אֶתְמַנּוּן,
דְּכְתִיב בְּאַחַד לְחֻדְשֵׁי הַשָּׁנָה, דְּאִיהוּ זִיוָא
דְּבִרְכָתָאן דְּעֵלְמָא, דְּמַנְיָה נְפִיק זִיוָא לְעֵלְמָא.
וְעַל דָּא אֲקָרִי חֻדֶּשׁ זִי"ו, דְּזִיוָא דְּכֹלָא נְפִיק
מַנְיָה, וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים קלד) יְבָרַךְ יְיָ מִצִּיּוֹן,
וְכֹלָא חַד מְלָה וְכְתִיב (תהלים קלג) כִּי שָׁם צִוָּה יְיָ

(דף ק"ח ע"ב א') אֶת הַבְּרָכָה וְגו'.

רְבִי יְהוּדָה הוּהוּ שְׂכִיחַ קַמְיָה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
אָמַר לִיהּ יִשְׂרָאֵל מֵאַן אַתְרֵי אַתְבָּרְכִין. אָמַר
לִיהּ, ווִי לְעֵלְמָא, דְּלֹא מְשַׁגְיַחִין וְלֹא מְסַתְּפִלִין
בְּגִי נְשָׂא, בִּיקְרָא דְּמִלְכָא עֲלָאָה. תָּא חֲזִי,
בְּשַׁעֲתָא דְּאַשְׁתְּכַחוּ יִשְׂרָאֵל זַכָּאִין קַמִּי קַדְשָׁא
בְּרִיף הוּא, וְהוּוּ עֵלְמִין (ס"א עֲמִיחַ) שְׂכִיחִין בְּחַד
אִילָנָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, דְּמִזוּנָא דְּכֹלָא בֵּיהּ, הוּהוּ
מִתְבָּרַךְ מֵאַתְרֵי דְּכָל בְּרַכָּאן פְּנִישִׁין בֵּיהּ. וּבֵיהּ
אַתְנַטַע וְאַשְׁתִּילוּ שְׂרָשׁוּי.

דְּמָה הַמְּגַפָּה עוֹלָה בְּמַנְיָן? אֵלֶּא
מְשׁוּם שְׂבִרְכָה לֹא שׁוּרָה בְּמַנְיָן.
כִּינּוּן שְׂמִסְתָּלַקַת הַבְּרָכָה, הַצַּד
הָאַחֵר שׁוּרָה עֲלָיו, וְיִכּוֹל לְהַנְזִיק.
בְּגַלּל זֶה בְּמַנְיָן לֹאֲקַחִים כְּפָר
וּפְדִינּוּן, לְסַלְקָא אוֹתוֹ מֵהֶם.

יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל - אֵלִין
הַנְּשִׁים, שְׁלֹא עוֹלוֹת בְּמַנְיָן. יְבָרַךְ
אֶת בֵּית אַהֲרֹן - שְׁהֵם מְבָרְכִים
אֶת הָעָם בְּעִין טוֹבָה וּבִלְבָב טוֹב
וּבְאַהֲבַת הַלֵּב. אֶת בֵּית אַהֲרֹן -
כִּף גַּם הַנְּשִׁים (שְׁלֵהם), שְׂמַתְבָּרְכוֹת
בְּבִרְכָה (שְׁלֵהם).

יְבָרַךְ יִרְאֵי ה' - אֵלֶּה הֵם הַלְוִיִּם,
וְכֹלֶם מִתְבָּרְכִים, כִּי הֵם יִרְאִים
מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. הַקְּטָנִים עִם
הַגְּדוֹלִים - אַף עַל גַּב שְׁלֹא עוֹלִים
בְּמַנְיָן.

בֹּא רְאֵה, לֹא נִמְצָא מַנְיָן בִּישְׂרָאֵל
שֶׁהַתְּבָרְכוּ בּוֹ כְּמַנְיָן זֶה, שְׁמַנְיָן
זֶה לְהַתְּבָרַךְ הֵיחָד, וְלִהְשֵׁלִים
שְׁלֵמוֹת הָעוֹלָמִים הֵיחָד, וּבְמִקּוֹם
שֶׁהַבְּרָכוֹת יוֹצְאוֹת נִמְנוּ, שְׂכָתוֹב
בְּאַחַד לְחֻדְשֵׁי הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא זִיו
בְּרָכוֹת הָעוֹלָם, שְׁמַמְנוּ יוֹצֵא זִיו
לְעוֹלָם. וְעַל זֶה נִקְרָא חֻדֶּשׁ זִי"ו,
שֶׁהֵזִין שֶׁל הַכֹּל יוֹצֵא מִמְנוּ, וְעַל
זֶה כְּתוּב (תהלים קלד) יְבָרַךְ ה'
מִצִּיּוֹן, וְהַכֹּל דְּבָר אַחַד, וְכְתוּב
(שם קלג) כִּי שָׁם צִוָּה ה' אֶת הַבְּרָכָה
וְגו'.

רְבִי יְהוּדָה הֵיחָד מְצִיּוּ לְפָנַי רְבִי
שְׁמַעוֹן. אָמַר לוֹ, יִשְׂרָאֵל, מֵאִיזָה
מִקּוֹם הֵם מִתְבָּרְכִים? אָמַר לוֹ,
אִזִּי לְעוֹלָם שְׁלֹא מְשַׁגְיַחִים וְלֹא
מְסַתְּפִלִים בְּנֵי אָדָם בְּכַבּוּד הַמִּלְךְ
הָעֲלִיּוֹן. בֹּא רְאֵה, בְּשַׁעֲתָא שְׁנַמְצָאוּ
יִשְׂרָאֵל צְדִיקִים לְפָנַי
הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְהָעוֹלָמוֹת
הֵינּוּ (עַמּוּ) מְצוּיִים בְּעֵץ אַחַד עֲלִיּוֹן
קְדוּשׁ, שֶׁהַמְזוּן שֶׁל הַכֹּל בּוֹ, הֵיחָד
מִתְבָּרַךְ מִמִּקּוֹם שְׂכָל הַבְּרָכוֹת
כְּנוֹסוֹת בּוֹ, וּבוֹ נִנְטַע וְנִשְׁתַּלְמוּ
שְׂרָשׁוּי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"פ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"פ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"פ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"פ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"פ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"פ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"פ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"פ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"פ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"פ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"פ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"פ.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורכבות רח"פ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"פ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו בחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממעגב הקשה.

יש לנו עצה קלה בשבילכם

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעוררות.

(באורי פתח שער ו את עג)

כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וזרנא וביזה מעלמא.

(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שנודמים עניות וחרב וביזה וזרנא ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמתבלק רוח המשוה. (תיקני וזר)

על ידי זה שתעורר לפתחם את ספר הזוהר הוה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון ויתורם בביתא משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כי לא תשכח מפ' זרעו

ספר זוהר

השולם והמנקד
יצא לאור במחשית
כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היום"

ללמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במגפת השנה
ש"ע ת"ת

מפעל זוהר העולמי. תלמידים ותלמידות ש"ל התנא והתקין רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפתחם בחנם תורת התקנה. ועל ידי זה יתקנה מה שהקמיה הרשבי"י: בקרא יפקון מן ג'לתא.

מטרת המפעל, כמו שקטבו בזה הקדוש הרי"ס ה"ל ע"כ: לבינן דתתין ישראל למשעם מאילנא דערי ראיה האי ספר הסוד יפקון ביה מן ג'לתא בחתמי יתקנה מיהו ה' בנד: נאמן ואין עמו אל גבר.

כל הניכית של זוהר הקדוש המנקד השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. ונענה גדולה לכל אדם משאל להפיסו ולתפוחו בחנם לחלקם לכל אדם ואחד מישאל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי"י וע"א. וכל המונח את הרבים וזכה לפנים צדיקים.

תפלה קודם לימוד זוהר

(פקלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מורים אנתו לפניך יי אליהו ואליה אבותינו, בקרה ובהשתחיה, שקרבנתו לחורקה ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אנתו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, תסלח, לכל חטאתינו תעוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכבדלים בינינו לבינינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אליהו ואליה אבותינו, שתבטנו לבבנו ליראתך והתקנתך, ותקשיב אוניך לרבינו אלה, ותתפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויתקנה ולמדנו זה מת רות לפני כסא כבודך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עבדך הקדושים אשר על דגם גלית עבדך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, והמימותם, ותקשבתם, ועמוד לנו לכל נקשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירוח ישראל "אל עיני ואבישך נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי ונתקנו לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי ימן וזכותה ספיו דעת ותבונה:

התנא אלתו תנאי ומו' למוח' רבן שמעון בר יוחאי וע"א

וכמה בני נשא ויתקין ויתקין מתיא מתיא זקנה. בי ונתלי לתא בקרא בתראא סוף ישיא. ובניה ויתקין רזור בקרן ג'ון. (תיקני ע"כ)

ע"ר וקדש מ' ש"מא נחית

זכור השאלה ששאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפיה לישועה?" מה עשית לקרב את הנאולה ולהביא את מלך המשיח? של ענה ממספלים בכל יום "כי לישועה קריתו כל היום" !!!

הקביה מתרעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספיקא (באמרי גילי) שאמר הקביה לצדיקים לא פה ששנת שרובכם לזרותי ולא חזיתם למלכותי. הרי אפילו שמצדיקים המתכבדים את התורה וירושלים מהם על הצפיה לישועה. (צפיה לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק 1)

תורנית, לתחנן בספר ישיא וישיא עשרתים אצט"ב את אחרות